

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – Mail: lone-poulsen@comxnet.dk

Kontonummer: 4434-0003141861

Lakshmi Ashrams hjemmeside: <http://lakshmiashram.dk>

LAKSHMI ASHRAM NYT SANCHAR 132

Marts 2018

Kære venner.

Vi har jo haft en mild januar og det meste af februar, men nåede lige her til sidst på vinteren at mærke kulden. Nu er foråret formentlig på vej!

Og her er nyt fra Ashrammen. Sanchar 132 bringer følgende artikler:

- Opbygning af min personlige kunnen med syning ved Meena Mehta
- Mine erfaringer med at styre Udyogshala (værkstedet) ved Rekha Pandey
- Problemet med udvandring ved Rakhi Arya – 10. klasse
- Regnskabet for 2017.

Vedlagt indkaldelse til den årlige generalforsamling.

Det koster 1725 kr. for et sponsorship og 75 kr. i kontingent = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sættes 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Dvs. at alle betaler det samme for at være medlem og modtage Sanchar.

Overskydende penge fra administrationskontoen bliver sendt til Lakshmi Ashram.

Tak for alle bidrag, store som små. Bidrag, der ikke er øremærkede, bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Foreningen sparer porto, hvis der er flere, der vil være tilfredse med at modtage en mail med Sanchar, som også kan ses på hjemmesiden. Hvis I vil modtage Sanchar på mail i stedet for at modtage et brev, så vær venlig at sende jeres mail-adresse til: lone-poulsen@comxnet.dk

SANCHAR 132

Opbygning af min personlige kunnen med syning

Meena Mehta

Da jeg kom til ashrammen i 1998, var jeg allerede omkring tyve år gammel, og der var særlige personlige omstændigheder, som fik mig til at komme her. På det tidspunkt havde jeg overhovedet ikke nogle specielle færdigheder, som jeg kunne udnytte til at forsørge mig selv. Senere fandt jeg ud af, at det var nødvendigt, at jeg tilegnede mig særlige færdigheder, som kunne blive en kilde til et levebrød for mig.

Jeg tilbragte mit første år i ashramfamilien, hvor jeg deltog i alle de daglige aktiviteter, og i løbet af det år fik jeg også mulighed for at lære de

grundlæggende færdigheder i at væve uldne tæpper i udyogshala (værkstedet) sammen med eleverne fra 10. klasse under ledelse af Parvati Goswami.

Efter dette første år sendte ashrammen mig ud, så jeg kunne slutte mig til Basanti Behn i Danya, hvor hun havde ansvaret for at styre førskole-programmet med balwaris (børnehaver). I et år eller mere bistod jeg Basanti Behn med supervision i balwaris. Men jeg var ivrig efter at lære en praktisk færdighed som syning og skrædderi, og i 2001 fik jeg mulighed for at tage et månedskursus i Danya. Jeg var virkelig motiveret for at lære at sy og at mestre kunsten at lave tøj, og jeg lærte meget hurtigt de grundlæggende færdigheder. Efter at jeg havde afsluttet dette månedskursus, begyndte jeg at praktisere, hvad jeg havde lært. Jeg fremstillede hele tiden tøj, og ved at blive ved blev jeg dygtigere og dygtigere, og min selvtillid voksede. Jeg boede og arbejdede i vores landsbycenter tæt ved Danya, hvor jeg foruden selv at sy oplærte et antal lokale piger og kvinder. Jeg kan sy alt det tøj, som piger og kvinder behøver – busseronner, *salwar-kameej* (løse bomuldsbukser og en lang busseronne), bluser og skørter. På en dag syr jeg to sæt tøj, dvs. to sæt *salwar-kameej*.

Jeg har været ansvarlig for syningen på ashrammen i flere år nu, lige siden jeg vendte tilbage fra Danya i 2013, og jeg holder styr på tøjet til 50-55 elever. På ét år fremstiller jeg tre sæt tøj til hver enkelt elev.

Nu føler jeg mig helt sikker på, at jeg kan brødføde mig selv ved syning og skrædderi. Jeg har fundet ud af, at skrædderi kan være en meget god kunnen til at tjene et udkomme for selv meget veluddannede unge mennesker, for nu til dags er prisen, der beregnes for syning, meget høj. Således bliver temmelig mange tiltrukket af denne beskæftigelse. På samme måde kan kvinder for at hjælpe familien tjene til livets ophold ved at sy derhjemme, og temmelig mange gør det. For at opnå stor færdighed i at sy er rigtig gode kurser nu til rådighed i lokale sykursuscentre.

Jeg har også undervist i syning for et antal af de ældre piger på ashrammen, og de, der er motiverede, lærer det meget hurtigt, mens de, der har mindre interesse, ikke udvikler deres kunnen. Nogle af de unge piger, som har mestret opgaven, hjælper mig med at sy tøj til vores elever.

Udover at have ansvaret for sycentret, er jeg også *didi* (en slags oldfrue) med ansvar for elevernes værelser, et ansvar som jeg udfører med en følelse af et stort engagement. Denne vigtige ansvarsopgave øger min personlige erfaring, og disse to ansvarsområder – at styre syafdelingen og værelserne hjælper mig med at udvikle flere aspekter i mit personlige liv.

Mine erfaringer med at styre Udyogshala (værkstedet)

Rekha Pandey

Rekha væver
Et lille tæppe

Jeg startede med at arbejde formelt i Lakshmi Ashram i april 2015 og fik ansvar for at styre Udyogshala (værkstedet). Forskellige aktiviteter bliver udført i udyogshala, inklusiv spinding af uld og derefter brugen af det spundne garn til at væve eller strikke forskellige ting. Jeg underviser børnene i de basale færdigheder i forskellige håndarbejder, så deres hænder bliver mestre i et specielt håndværk, og de bliver i stand til at producere noget af værdi.

Om eftermiddagene fra klokken 1-2 har vi spinde-tid, hvori alle deltager, medarbejdere og elever. Garnet, som bliver produceret ved spindingen, bliver så brugt til at strikke huer, tørklæder, sweatre, vanter osv., som derefter bliver sat til salg i vores lille lager i udyogshala. Når som helst en besøgende kommer til ashrammen, sørger vi for, at de ser vores lager. Når de får at vide, at alle disse ting er lavet af børnene, bliver de meget imponerede, fordi børnene i byerne og selv i landsbyerne, hvor de går i skole, laver ikke sådan noget ved siden af deres lektier. Når de ser vores strikkede uldne huer og tørklæder, bliver de rigtig glade for at købe dem.

Både om morgenen og eftermiddagen væver vi også tæpper (*kaleens*) og små måtter (*asans*) i udyogshala. Disse bliver produceret på en speciel måde på tæppevæve, og det er kun nogle få af vores elever, som har opnået den nødvendige færdighed. Tæppevævning er en færdighed, der især er forbundet med Bhotia-folket¹. Vi forsøger at undervise børnene i nye færdigheder, så de måske kan blive eksperter, så de kan brødføde sig selv i enhver situation, og så de kan blive så selvforsynende i forskellige ting, at de kan klare deres udgifter til hver en tid.

¹ Bhotia-folket er et stammefolk med baggrund i Tibet.

Jeg nyder meget at arbejde i Lakshmi Ashram, og jeg føler, at jeg lærer noget nyt hver dag. Børnene strikker også meget entusiastisk. Da jeg lærte dem at strikke sweatre, blev de meget glade. De var alle sammen meget ivrige efter, at deres sweater skulle blive den allerbedste, og hver enkelt af dem fortalte mig, hvordan deres design var forskelligt fra de andres, eller også tiggede de mig om at lære dem et mere vanskeligt design, så deres sweater kunne blive den flotteste. Børnene blev så inspirerede, at nogle af dem endog selv købte garn i basaren for at strikke sweatre til dem selv. Jeg havde det så fint med at opleve alt dette! Jeg ønsker selv at lære endnu mere, så at jeg til gengæld kan undervise dem.

Vi har også tulsii (*en urt i familie med basilikum og brugt som urtete*) og gurkemeje på lager med salg for øje, begge ting, som vi selv har dyrket i ashrammen. Efter høstning bliver tulsien tørret, mens gurkemejen bliver malet, og så bliver begge dele pakket, så de let kan sælges. Jeg fortæller til vores gæster om de gode kvaliteter i både tulsien og gurkemejen og om hvilken gavn vi opnår fra dem. Vores gæster er sædvanligvis imponerede over Lakshmi Ashram, så der er ikke behov for at fortælle meget om det. Alt i alt får jeg stor tilfredsstillelse ved dette arbejde.

Problemet med udvandring

Rakhi Arya – 10. klasse

Ashrameleverne bidrager regelmæssigt til de to håndskrevne magagasiner, 'Suryoday' for medarbejderne og de ældre elever og 'Vijay' for de yngre elever. Rakhi bidrog med denne essay til den seneste udgave af 'Vijay', der udkom ved juletid.

Jeg havde taget fat i den daglige avis og læste nyhederne, og da var der især ét emne, der fangede min opmærksomhed. Det beskrev en landsby, hvor der ud af halvfjerds familier nu kun var tre, der boede tilbage i landsbyen. Jeg læste videre og erfarede, at alle de andre familier var flyttet væk fra landsbyen. Denne nyhed fik mig til at føle mig overrasket og bedrøvet, og jeg følte mig også en smule skamfuld. Nu til dags er det at forlade sin landsby blevet noget hverdagsagtigt. Det er hvad vi beskriver som *palāyan* eller migration. Der foregår migration væk fra alle bjergdistrikterne i Uttarakhand, og denne udvandring er ved at blive et stort problem. Som et resultat bringer aviserne hver dag nyheder om migrationen.

Folk aflåser deres stærke og smukke hjem, som de har brugt så megen energi på at bygge, og rejser andre steder hen eller til mere fjerne byer, mens deres hjem efterhånden dækkes af græs og ukrudt. På denne måde bliver fine huse ødelagt – og i sådan en situation ville det være meget bedre, hvis disse huse blev givet til folk, som ikke har nogen bolig. Men der er ingen, der handler sådan. Engang skete der det, at når en ung person forlod landsbyen, så samledes alle for at give ham gode ønsker med på vejen. Men i dag er stillingen, at så mange mennesker forlader landsbyen, at naboerne ofte ikke engang er klar over, at familien, der bor overfor, er taget af sted, og at huset er blevet aflåst for bestandig.

Jeg er ked af, at folk nu til dags forlader deres landsbyer i så stort et antal i uddannelsens og beskæftigelses navn. Når de forlader dette skønne sted – Uttarakhand – tager de til Delhi og andre lignende byer, og i disse byer er presset på befolkningstilvæksten stadig stigende. For nogle få måneder siden var luften i Delhi så forurenet, at det var vanskeligt at trække vejret. På grund af de høje snævre bygninger i byerne er der ingen mulighed for, at luften kan cirkulere frit. På grund af det hele tiden voksende antal af køretøjer,

den voksende befolkning, mekaniseringen osv. vokser muligheden for forureningen, hvilket fører til et større miljøproblem. Alligevel kan folk godt lide at bo i disse forurenede byer. Folk siger, at når der ikke er nogen beskæftigelsesmuligheder i bjergene, så er de tvunget til at flytte til byerne.

Imidlertid ønsker folk ikke at arbejde her i bjergene. Der er adskillige muligheder for at arbejde her, men er man klar til at tage den udfordring op? Befolkningen her forlader hurtigt landbruget, eller også har de ikke hjertet med i at dyrke jorden. Er jorden i disse bjerge virkelig så ubrugelig? Folk siger, at vilde dyr ødelægger deres afgrøder. Er vi nået dertil, hvor folk bliver domineret af dyrene og på grund af frygt ikke længere er i stand til at dyrke jorden? De skulle i stedet for blive motiveret til at finde en løsning på problemet.

Men sandheden er, at på et tidspunkt vil de mennesker, der er rejst ind til byerne, nok igen længes efter den kølige luft og det kolde vand i bjergene. De vil ikke have nogen anden mulighed end at vende tilbage til disse bjerge og endnu engang dyrke jorden, som de havde betragtet som ubrugelig til landbrug. Imidlertid er der dog nogle mennesker i dag, som aldrig ville drømme om at forlade disse bjerge og jorden. Virkningen af migration er aldrig positiv, men altid negativ.